ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΛΟΣ ἡ Ζωή, καταβάλλοντας μιὰ μεγάλη προσπάθεια, κατώρθωσε νὰ συγκρατήση τοὺς λυγμοὺς της κ' ἐνῶ τὰ δάκρυα ἐξακολουθοῦσαν νὰ κυλοῦν ἄφθονα ἀπ' τὰ μάτια της, ψιθύρισε στὸν ἀγαπημένο της ἑλληνικά :

— Βασίλη !.... Βασίλη !.... Ἀγαπημένε μου !.... Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται τώρα νὰ ζήσουμε καὶ νὰ γίνουμε εὐτυχισμένοι...

Αὐτὸς ὅμως, ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήση, τῆς ἔρριξε μιὰ περίεργη ματιά, ποὺ ἔκανε τὸ αἷμα της νὰ παγώση στὶς φλέβες της.

Καταλάβαινε καλὰ ἀπ' τὴν σκληρὴ ἔκφραση τῶν ματιῶν του πὼς ἦταν ἀπαραιτητο νὰ πεθάνη κι' ὅτι τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κάνη ν' ἀλλάξη ἀπόφασι.

Ὡστόσο, ἄγγιξε νὰ τοῦ χαϊδεύη τὰ χέρια καὶ νὰ τοῦ λέη μὲ τρυφερότητα :

— Ἂν δὲν λυπᾶσαι τὰ νειάτα σου καὶ τὴ λεβεντιά σου, λυπήσου τουλάχιστον ἐμένα... Ἐμένα ποὺ σ' ἀγαποῦσες καὶ ποὺ σ' ἀγαπᾶς... Γιατί θέλεις νὰ πεθάνουμε, ἀγαπημένε μου, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ εὐτυχία μᾶς χαμογελᾶει ; Γίνου Μουσουλμάνος !.... Μὴν ἀρνεῖσαι πειά.... Ἔτσι θὰ χλευάσουμε ἀπ' τὸ θάνατο καὶ θὰ ζήσουμε μαζὶ πολλὰ χρόνια τρισευτυχισμένα...

Μὰ ὁ Βασίλης δὲν τῆς ἀπαντοῦσε.

Προσπαθοῦσε μάταια νὰ φύγη ἀπὸ κοντά της, γιὰ νὰ πάρη ν' ἀκούη τὰ ἱκετευτικὰ λόγια της, ποὺ σίγουρα τοῦ σπάραζαν τὴν καρδιά.

Τότε ἡ Ζωὴ γονάτισε μπροστά του καὶ, ἁγκώνοντας τὰ χέρια της πρὸς αὐτόν, τοῦ φώναξε μπροστά σ' ὅλο τὸ πλῆθος ποὺ τοὺς περιστοίχιζε :

— Λέν μ' ἀκοῦς, Βασίλη ; Βασίλη, παλαιαιμένε μου, δὲν μ' ἀκοῦς ; Ἀκουσέ με ! Ἄκουσε με καὶ λυπήσου με, ἐμένα τὴ δυστυχισμένη γυναίκα. Θυμήσου πὼς σ' ἀγαποῦσες καὶ πὼς ἐπρόκειτο νὰ μὲ κάνης γυναίκα σου, ἂν ἡ ἀτυχία δὲν μᾶς καταδίωκε. Καταρασμένη ἡ ὥρα ποὺ πῆγα στὸ λουτρό... Τώρα ἡ ζωή μου κι' ὁ θάνατός σου βρίσκονται στὰ χέρια σου. Σὲ ἱκετεύω, μὴν εἶσαι τόσο σκληρὸς καὶ δέξου τὴν πρότασή του ἀγά..... Σπλαχνίσου μας, σπλαχνίσου τοὺς γονεῖς μας καὶ τοὺς φίλους μας καὶ μὴν εἶσαι τόσο σκληρόκαρδος τὴ στιγμὴ ποὺ μπορεῖς νὰ σώσης καὶ τὸν ἑαυτό σου κι' ἐμένα .. Λυπήσου !... Λυπήσου μας !... Εἴμαστε τόσο νέοι κι' οἱ δυό... Μὴν ἐξακολουθεῖς ν' ἀρνεῖσαι. Πές τὸ ναί. Λέξου νὰ γίνης Μουσουλμάνος!

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἡ Ζωὴ ἔφερε τὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου της στὰ χείλη της κι' ἄρχισε νὰ τὰ φιλάη, μουσκεύοντας τα μὲ τὰ δάκρυά της.

Μὰ ὁ Χριστιανὸς νέος ἦταν ἀμετάπειστος. Σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του καὶ, ἀπομακρύνοντας τὰ ἱκετευτικὰ βλέμματα τῆς φίλης του, τῆς ἀπάντησε ψυχρὰ νὰ ἑτοιμασθῆ νὰ πεθάνη καὶ νὰ πάψη νὰ μιλάη, γιατὶ πήγαιναν χαμένα τὰ λόγια της.

Οἱ Τούρκοι, βλέποντάς τον τόσο ἀλύγιστο στὰ δάκρυα καὶ στὸ σπαραγμὸ τῆς Ζωῆς, ἔγιναν θηρία ἀπ' τὴν ὀργή τους κι' ἄρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν :

— Τρισκαταραμένε !... Σκύλε !... Προδότη τῆς ἀγάπης σου !... Γιατὶ ἀρνεῖσαι ν' ἀκούσης αὐτὴ τὴν ὡραία γυναίκα;... Γιατὶ δὲν τὴ λυτάσαι, κακοῦργε !....

Ἔπειτα ἀπ' τὶς φωνὲς αὐτές, ἡ συνοδεία ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της πρὸς τὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἐνῶ ὁ λαὸς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω, βρίζοντας καὶ καταρώμενος τὸν Βασίλη.

Ἡ Ζωὴ πήγαινε ἐπάνω σ' ἕνα μουλάρι, ἐνῶ ἕνα σωρὸ Τούρκισσες, συγκεντρωμένες γύρω της, προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν. Μὰ αὐτὴ δὲν εὕρισκε καμμιὰ παρηγοριὰ καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μετεβληθεῖ σὲ ἀστέρευτη πηγὴ δακρύων.

Τέλος ἡ συνοδεία ἔφτασε πέρα ἀπ' τὴν πόλη τοῦ Κοὺμ—Καπού.

Ἐκεῖ βρισκόντουσαν ἕτοιμα ξύλινα ἰκριώματα, πάνω ἀπ' τὰ ὁποῖα βρισκόντουσαν κρεμασμένες ἕξη μεγάλες ἀγχόνες.

Τότε δυὸ δήμιοι, μὲ τὰ μανίκια τους ἀνασκουμπωμένα, πλησίασαν τὸν Βασίλη καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν τὸ ἐπανωφόρι κ' ἴδια του τὰ ροῦχα, τὸν ἄρπαξαν μόνο μὲ τὴ λινὴ περισκελίδα του. Ἔπειτα τὸν ἐτοποθέτησαν ἐπάνω σ' ἕνα ἰκρίωμα καὶ τοῦ πέρασαν τὸ βρόχο στὸ λαιμό.

Ἡ Ζωή, ἀπ' τὴν ἄκρη ἡ συνοδοιπορεῖ τῆς προσπαθοῦσαν ν' ἀποκρύψουν τὸ φρικῶδες αὐτὸ θέαμα, στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ ἀκόμα τίποτε.

Μὰ ἔπειτα, ἀπ' τὴ συγκίνηση τοῦ ὄχλου, ὑποψιάστηκε πὼς κάτι ἔκτακτο συνέβαινε καὶ, παρωτρίζοντας μερικὲς γυναῖκες ποὺ τῆς ἔφραζαν τὴ θέα, ἀντίκρυσε τὶς ἀγχόνες καὶ τὸν Βασίλη ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα.

Ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε κάτω λιποθυμισμένη...

Ἡ Τούρκισσες ἔτρεξαν κοντά της καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιποιήσεις, κατώρθωσαν νὰ τὴν κάνουν νὰ συνέλθη. Τότε ἡ Ζωὴ ἔζητησε ὀξὺ τελευταία χάρι νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ μιλήση ἀκόμα μιὰ φορὰ στὸν ἀγαπημένο της καὶ νὰ προσπαθήση νὰ τὸν μεταπείση.

Τὴν ὁδήγησαν κάτω ἀπ' τὸ ἰκρίωμα, ὅπου βρισκόταν ὁ Βασίλης κι' ἐκεῖ, γονατίζοντας, ἔβρεσε τὰ χέρια της ψηλὰ κι' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη, πνίγοντας τοὺς λυγμοὺς της.

Μὲ τὰ πιὸ τρυφερὰ λόγια τοῦ θύμησε τὴν ἀγάπη τους ποὺ εἶχαν ἀπὸ μικρὰ παιδιά, τοῦ θύμησε τὶς ἐπισκέψεις τους καὶ τοὺς ὅρκους τους καὶ τὸν ἱκέτευσε νὰ πῆ τὸ ναί καὶ νὰ γίνη Μουσουλμάνος.

Βλέποντας ὅμως πὼς ὁ Βασίλης ἔμενε ἀσυγκίνητος στὰ λόγια της καὶ στὶς ἱκεσίες της, τοῦ φώναξε μὲ σπαραγμό :

— Ἡ καρδιά σου ποὺ τόσο μ' ἀγαποῦσε ἄλλοτε, ποὺ μονάχα στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός μου χτυποῦσε, πὼς ἔγινε τώρα πέτρα καὶ δὲν συγκινεῖται ἀπ' τὴν ὀδύνη μου ; Βλέπεις πὼς θὰ πεθάνω σὲ λίγο καὶ σὺ δὲν μὲ λυτᾶσαι ! Ἀλλοίμονο ! Καταρωμένη νὰ εἶνε ἡ ἀγάπη ποὺ εἶχα σὲ σένα !..

Μὰ οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Βασίλης συγκινήθηκε καθόλου. Ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα ἀκίνητος, ἀμίλητος, βλοσσυρός.

Τότε ἡ Ζωὴ ἐξαχριώθηκε ἐναντίον του καὶ τοῦ φώναξε μὲ μανία καὶ μῖσος :

— Κακοῦργε !... Ποτὲ δὲν ἦσουν ἄξιος νὰ σ' ἀγαπήσω!... Σκύλε !.... Προδότη !.... Ἄπιστε !... Ἐβραῖε !... Πέθανε, ἀφοῦ θέλεις νὰ πεθάνης ! Θὰ ἦμουν πάλιστα εὐτυχισμένη γιὰ τὸ θάνατό σου, ἂν δὲν πέθαινα κ' ἐγώ, ἡ ἀθῶα, ἐξ αἰτίας σου. Ἀλλοίμονο !... Τί μοῦ ἔκανες, κακοῦργε...

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, σωριάστηκε κάτω μπρὸς στὸ ἰκρίωμα λιποθυμισμένη...

Ἀμέσως ἡ Τούρκισσες ποὺ βρισκόντουσαν συγκεντρωμένες ὁλόγυρα, ἔτρεξαν καὶ τὴν περιστοίχισαν, προσπαθοῦντας μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ συνεφέρουν. Μὰ ἡ Ζωὴ ἀργοῦσε πολὺ νὰ συνέλθη.

Ἐντωμεταξύ, ὅλο τὸ πλῆθος ἐμαίνετο ἐναντίον τοῦ Βασίλη καὶ οὔρλιαζε μὲ μανία ἐναντίον του.

— Καταραμένε !... Τρισκαταραμένε ! τοῦ φώναζαν. Γιατὶ ἀρνιέσαι τὴν ὡραία αὐτὴ νέα !.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΟΡΓΗ
(Πίναξ τοῦ φὸν Σ. Χιροφλέχδερ)